

מי יציל את חיים וייל

100 ארץ | חולו | לשלם | אן | למות בנלא

4 תשלומים

"תה" בשקט | שחז על חנאי

איש לא שמע

כתבי-איוס בנלא סבורים כי וייל הוא איש עשיר, הם מטרידים אותו גם בכיוון זה.

אסיר אחד ביקש ממנו מכונית כמתנה ליום-הולדתו ואסיר אחר חיבר כתב-איוס. אותו הטמין בשקית התפילין של וייל, ובו דרש 100 אלף דולר דמי-חסות.

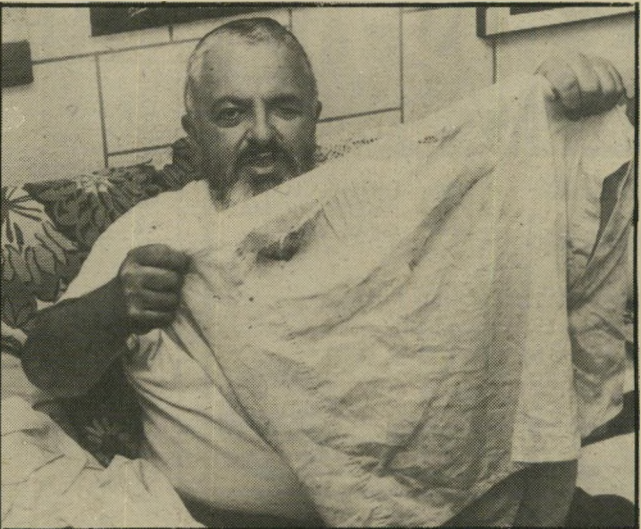
שמונה ימים. אין שם כלום. אין נייר-טואלט, אין מים חמים, לא לשתיה ולא למיקלחת, אין שולחן, אין כיסאות. היינו 12 אסירים בתא אחד, אבל היו רק שש מיטות. שישה אסירים שכבו על הרצפה. את האוכל מכניסים לתא בסיר אחד וכולם יושבים על הרצפה ומחטטים בסיר, מקווים למצוא חתיכת בשר טובה.

רוחה זורקים עליי פירות. שופכים עליי מים קרים. ביום שבת זרקו סיר-גריה בוערת לתוך כיס המכנסים שד על גופי. הכיס עלה באש. כולם פרצו בצחוק. שאלתי את הסוהר: למה אתה לא עושה משהו? הוא ענה: בשביל המשכורת העלובה שאני מקבל אני לא מוכן לסכן את חיי.

בבתי-הסוהר האחרים המצב רק קצת יותר טוב. האוכל מועט וגרוע. השרותים מלוכלכים. אם לא עובדים — משעמם. מי שעובד, הופך לעבד של בעל מופעל פרטי, שמשלם 16 שקלים לחודש לאסיר המועסק במישהו בלא.

האסירים חושבים שאם אני צווא רון לכן אני ארם עשיר. לפני כמה ימים ניגש אליי אחד מהם וביקש. בכל הרצינות, שאקנה לו מכונית כמתנת יום-הולדת. בתיק התפילין מצאתי מיכתב אנונימי, כתוב כעזרת גיורי אותיות של כתורת עיתונים, בו מודיע לי מישהו

פעם אמר לי אחד הקצינים: מה אתה רוצה, מלון חמישה-כוכבים? לא, אני לא רוצה תנאים של בית-מלון, אבל אני גם לא מוכן להפוך לתת-ארם, כלי שום זכויות.

אמרתי לאותו קצין: איינשטיין אמר שחברה נאורה ניכרת עלי-פי היחס שלה לאסירים. הקצין צחק, ושיבא איינשטיין ויישב בעצמו בכלא. בעצם, אף אחד לא יודע מה קורה באמת בכלא. עיתונאים לא יכולים להיכנס. שופטים באים בסירור מארגן, רואים רק מה ששרות בתי-הסוהר מראה להם וחוזרים ללשכות שלהם, בטוחים שהם מבינים את האסירים. כשקורה מיקרה ממש חריג, כמו או, שאסיר מת בכלא, הם ממנים ועדתי קחירה. מישהו שמע את המסקנות של הוועדה הזו? אני ראיתי איך מזניחים אסיר חולה, זורקים אותו לצינוק ולא נותנים לו להיפגש עם רופא. רק אחרי שגסס, נלקח לבית-החולים ושם מת. מישהו ענש על זה?

יצור משונה באגף ו' 2

תנועתו של וייל החבות ועצי-בניית. גופו גדל-ממדים, כרסו משתפלת מבעד לחגורת המיכנסיים. כעינו היחידה הוא מביט סביב בכעס. שעות החופשה המעטות שניתנו לו כדי שיתקין לעצמו עין מלאכותית מתקרבות לסופו, והוא אינו יכול להחיד ליש מה לרדחם בזמן המעט שנשאר. עכשיו הוא כולו באגף ו' 2 של כלא איילון לשם הועבר ממועמיה. אחרי שהוגדר כאסיר בעייתי הרמבה לשלוח בג'צים. וייל הוא אסיר הצווארון הלבן היחיד בכל האגף. האסירים רואים בו חריג, מין יצור משונה שנמצא בתוכם אבל לא שייך אליהם. כחודש האחרון פרצו לי את הארון שלוש פעמים. נגבו לי רדיו וממתקים. קרעו לי בגדיי בסכין-גילוח. בזמן האי-

זכויות בכלא כמעט אין לאסיר, לדעת וייל. האוכל גרוע, התחתונים הקרועים, אותם הוא מציג) מסמורטטים, התעסוקה נצלנית.

שאם אתן לו 100 אלף דולר הוא יגן עליי. שרות בתי-הסוהר, שאמור להגן עליי, לא עושה כלום. להיפך. קצין כי-כיר אמר לי: לא איכפת לי מה יקרה ביו' 2. אם ירצחו אותך, את תאבד, אני אחיה מאושר. ככה אפטר ממך ומהבג'צים שלך. עכשיו מצא וייל אישור רישמי לדון-קישוט שכתובו. הגה, המימסד מתעב אותו, גם מתפלה בסתר למוות. הם מעדיפים אסירים שחודנים ומסוממים, ורוב האסירים הם כאלה. פחדים לפתוח את הפה, כדי לא להפי' סיד זכויות, מלאים בסתם. מתפקדים כמו צמחים. אומרים להם לאכול, הם אוכלים. אומרים להם לישון, הם ישנים. מי שעצבני, אבל לא אוהב סמים, ליום המחזר?

הורוסקופ

(המשך מעמוד 27)

מעצמו רבות. כשהוא עובד, הוא אינו שוגה, ונותן תשומת לב מיר-בית למעשיו. הוא לא מוותר לעצמו גם אם קשה לו. הוא חסר מנוחה, ולכן לעיתים קרובות הוא מערער את שלוותם של אלה שחיים בקיר-בתו. לעיתים הוא ממש נכנס לני-שמה, ומכניס את כולם לדיכאון בנבואותיו השחורות. המילים: "תראו שהצדק יהיה אתי" שגורות על פיו, והוא אכן תמיד צודק.

מאזנים

בן מאזנים אינו מעוניין למצוא פגמים בזולת. הוא תמיד מנסה למצוא את הצד המתאים לו אצל זולתו. על מנת שיוכל להיות עימו בשלום. הוא מחפש את הצד הטוב והנור, ומעלים עין מהפגמים. לא נוח לו להיכנס לעימות עם השני. הוא איש-שלום. אינו ביקורתי, וגם כאשר דבר מה לא בסדר, הוא מנסה לשכנע את עצמו שזה לא כך, ואולי בפעם אחרת זה יהיה שונה.

עקרב

ביקורתו של בן עקרב מעמיקה וחודרת לעומק הנשמה. הוא אינו מוצא פגמים חיצוניים, כמו בן בתולה למשל. ששם לב לתלבושת שאינה בסדר. העקרב ינסה להת-חקות אחר דרך מחשבתו של הזר-לת, וירצה להבין את המניעים להתנהגות זו או אחרת. לפעמים הוא ימצא או ימציא חסרונות ש-כלל אינם קיימים. על מנת להשפיל את הזולת, ולהראות עליונות.

קשת

בן קשת אינו ביקורתי לשם הביקורת. אך בגלל הכפילות הקיי-מת בו, הוא מוצא את עצמו לעי-תים קרובות במצבים שבהם הוא אינו שולט על תגובותיו. או הע-רותיו. הוא אומר כל דבר, ולא חו-שב שמישהו יכול להעלב מהאמת. חלק מהאמת נראית לעיתים אכ-זרית ופוגעת ביותר. אף אם הוא לא התכוון ומבקר את המצב שא-ליו נקלע.

גדי

גדי ביקורתי כלפי עצמו בעיקר — הוא דורש מעצמו ורוצה להגיע להישגים. בדרך כלל התוצאות אינן מספקות אותו ולכן ממשיך בביקורת עצמית שלעיתים מער-ערת את ביטחונו העצמי. באופן טבעי, האדם שמבקר את עצמו, דורש גם מסביבתו הקרובה שתי-הג כמותו. לכן הגדי מעוניין לקדם את אלה החיים בקרבתו, וביקור-תו בונה.

דלי

בן דלי אינו ביקורתי במיוחד, הוא מאוד הומאני, אוהב אדם ואינו מעוניין למצוא חסרונות בזולתו. הוא מקבל את החולשות בהבנה, ואפילו מנסה לעזור לשני להתגבר עליהן. הוא יעיר ויכעס כאשר יראה התנהגות שאינה צודקת, או אם יראה שנעשה עוול למישהו. אז הוא לא ינסה לברור את המלים שבהן ישתמש, הוא יידע להיות עוקצני ומעליב. כמו כל אחד מהמזלות הביקורתיים ביו-תר.

דגים

בן דגים מאוד ביקורתי גם בגלל שמזלו קוטבי למזל בתולה, וגם בגלל שעל פי רוב הוא אינו מרוצה. הוא רגיל להתלונן, שום דבר לא טוב דיו. הסיבה לכך היא, שבן דגים רגיל להיות באשליות וח-לומות. וכאשר הוא מתפכח, הוא נוכח ששום דבר בפועל לא כל כך יפה ומוצלח כפי שהיה בחלום. החלום תמיד יפה מהמציאות, וכאשר המציאות טופחת על פניו, הוא מתאכזב ומבקר את המצב שאליו נקלע.

עוגה לבין

(המשך מעמוד 15)

השומרים נראים מפורדים ביותר, כשהם מדברים על כך. לא ברור להם מה מותר לפלוט ומה אסור. מה שברור שהרבה אסור. ניסינו לאתר את היחאל קרישאי בטלפון, ללא הצלחה. פגישה מיקרית עם אריה, נהגו הג'ינג'י של בגין, הבהירה לנו כי קרישאי נופש במעלה החמישה.

נהג נראה מבוהל ביותר: מה זאת אומרת, הלכתן לבקר את בגין? אסור... ודאי שהוא רוצה לראות אנשים... התפקיד שלנו הוא לשמור עליו מפני זה... למנוע ממנו..."

מוזמן לא שמעתי דברים סתומים כל-כך, בלתי-מפורשים. אחרי הצה-ריים, איתרנו את קרישאי. אם היה מופתע — שיחק אותה בחן, נשמע מתלהב מהרעיון וניער מעצמו במ-הירות את האחריות, לעבר חסיה מילוא-בגין.

גם חסיה התלהבה, אבל "הבית סגור" פלטה במבוכה, "מחר חוגגים רק בני-המישפחה! ככה, הבית סגור!" פליטות-הפה המזוירות האלה והלחץ ההיסטרי של כל הסובבים הניעו אותנו לאחל לה מזל-טוב ולשוב לשם כעבור שלושה ימים, בליוויית צלם העולם הזה.

קודם לכן, העברנו לבגין בקשה כתובה להיפגש עימו. גם תהליך זה הוא מסובך בכל הקשור לבגין. כיום השישי בערב חזרנו לרחוב צמה. כשבידינו מיכתב עבור בגין. השוטט בעל התסרוקת דמוית-הפיאה שומר אחר. מטרם נטל את המיכתב לתעורתו, חקר אותנו שוב ושוב: "אתם מישפחה? כמו מישפחה? יותר ממישפחה?"

בצהרי היום השני שבנו למקום, כשעמנו צלם העולם הזה ציון צפרי, ובידינו עוגה אחרת — טריה, דבורה קורפו חששה להביא את העוגה במרידיה, ועל כן — או מסיבות אחרות — הוזעק איש-ביטחון. בינתיים התמקמתי בסוכה, באירוחו הנדיב של השוטט התורן שלמה כמאלי. הוא עובד שם קטוע, מכיר את כל הגנלים ועם זאת — לא ידע בדיוק מה מותר ומה אסור. הוא התנהג כאילו נתקל פעם ראשונה במצב שאנשים מתעקשים לפגוש בבגין.

בעוד כמאלי מכין לי קפה וטורח סביבי, הצליחו צפרי ודווידוביץ להתגנב, לדרת במדרגות ולהנציח את פתח דירתו של בגין מקרוב. כמאלי זועק באיחור והחוזרים למעלה, תוך כדי התלבטות: מותר לצלם, אסור לצלם. בינתיים הגיע צחי, איש-הביטחון והצטרף להגיגה. השניים שמחו להציג טלם למזכרת. כמאלי אף איץ לחבוש את כובעי-השוטר שלו, ועמד ברום מתוח לפני הצלם.

בעוד הם מצלמים זה את זה, מיששתי את הדופן התחתון של השולחן וירי נתקלה בכפתור. הבטתי למטה וגיליתי שצבעו אדום. לחצתי עליו, ונשמע זימום קל. הבנתי שזהו הכפתור הפותח את דלת הכניסה של דירת בגין.

רמותי על התגלית לדווידוביץ, ולקחתי את צחי לסירור סביב הבית. החלונות היו פתוחים בדיוק נמרץ כפי שהיו ביום השישי. שום תנועה לא נראתה בעצם, שום רמז לחיים המת-נהלים מאחוריהם. משהיהרתי בקול מדוע אין רואים תנועה בדירתו של בגין, בניגוד לשאר הדירות בבניין, ותמתי מדוע אין משאירים ביד בגין את שקול-הרדעת עם מפי להיפגש, איך ומתי, ומדוע הם מקיים עליו מבחון באופן כל-יך הדוק, והוכרתי — שומרי-שמים — את כפתור-ההליצה — נבעת איש-הבי-טחון. הוא מיהר, אחוז התרגשות, למכונתו ואמר כמה מלים ממכשירי הקשר הצמוד. אחר-כך יצא והתחיל לטלפן באופן בהול, ולצוק על השוטר שהסמיק. החלה תנועה בהולה. בשלב זה החלטנו להסתלק, כטרם ינסו להחרים מידנו את סירטי-הצילום.